

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

17 ianuarie 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 43 † ANUL II

DUMINICA A DOVĂZECISINOVA DUPĂ CINCIZECIME

Au fost tămăduiți zece leproși, dar numai unul singur s-a întors să-I mulțumească Domnului. Oare nu acesta este, îndeobște, procentul celor recunoscători dintre oamenii care au primit binefaceri de la Domnul? Cine n-a căpătat de la Domnul lucruri bune sau, mai bine zis, ce n-a făcut El bun în noi și în jurul nostru? Dar toți sunt, oare, recunoscători lui Dumnezeu și toți îi dau mulțumită pentru toate? Unii își îngăduie chiar să întrebe: "Pentru ce ne-a dat Dumnezeu viață? Ar fi fost mai bine să nu fim". Dumnezeu ți-a dat viață ca să ai parte de fericirea veșnică; te-a adus la ființă fără să urmărească vreun câștig, tot fără să urmărească vreun câștig te-a înzestrat și cu toate mijloacele de a ajunge la fericirea veșnică; totul ține de tine: nu trebuie decât să te ostenești puțin pentru asta. Tu spui: "Dar n-am parte decât de amărăciuni, de neazuri, de suferințe, de nevoi". Păi cum, și astea sunt mijloace de a dobândi veșnica fericire, rabdă. Toată viața ta nu e nici cât o clipă față de veșnicie. Chiar dacă ar trebui să pătîmești viața întreagă, fără curmare, asta tot nu înseamnă nimic înaintea veșniciei, dar tu ai și clipe de mângâiere. Nu te uita la cele de acum, ci la cele care ți se găsesc în viitor; îngrijește-te să te faci vrednic de acest viitor și atunci nu vei mai băga în seamă amărăciunile: toate vor fi înghițite de nădejdea neîndoielnică a desfătărilor veșnice, și recunoștința nu va înceta să se vădească pe buzele tale.

Mihai Eminescu - 15 ianuarie - 171 de ani
(1850 - 1889)

"Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și a unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea printre poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanele de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualurile ei poate fi

cosmopolit, socialist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e."

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

Despre slăvirea lui Dumnezeu de la începutul Liturghiei (și ectenia cea mare)

Ca orice slujba sfântă, Liturghia începe cu slăvirea lui Dumnezeu: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh...” Convorbirea cu Dumnezeu poate fi: mulțumire, slăvire, mărturisire sau cerere. Între acestea, locul cel dintâi îl ocupa slăvirea (doxologia). Așa se cuvine unor casnici înțelepți, când se înfățișează înaintea stăpânului lor; sa nu vorbească mai întâi despre cele ce-i interesează pe ei înșiși, ci despre cele ale stăpânului. Așa facem când slăvim pe Dumnezeu. Căci cel ce cere, cere ca să-și înmulțească sau să-și îmbunătățească propria avuție; cel ce se mărturisește, pe sine însuși se vădește, căutând să scape de rele, iar cel ce mulțumește, mulțumește pentru bucuria de a fi primit ceva. Însă cel ce slăvește, nu se mai gândește la sine însuși sau la ale sale, el preamărește pe Stăpânul, puterea și slava Lui, fără să caute vreun folos. Pe lângă acestea, însăși firea și logica lucrurilor impun slăvirea lui Dumnezeu la începutul Liturghiei. Căci atunci când ne îndreptăm gândul spre Dumnezeu, ne vine îndată în minte slava cea mai presus de cuget, puterea și mărirea Lui, din care decurg uimirea și admirația noastră față de El adică slăvirea. Mergând mai departe, cugetăm la bunătatea și la iubirea Lui de oameni, din care decurge recunoștința (mulțumirea) noastră față de El. După aceasta, gândul ne duce la nemărginita Sa bunătate și la bogăția iubirii Sale de oameni, comparată cu răutatea noastră, a oamenilor, căroră El nu încetează de a ne face bine. Căci cugetând la răutatea omenească, ne putem da seama, mai bine decât prin alte mijloace, cât de mult iubește Dumnezeu pe oameni, pentru că ea e mai aproape de noi, ba e chiar în noi înșine și o avem întotdeauna în fața ochilor noștri. Iar a pomeni păcatele noastre în fața lui Dumnezeu, este ceea ce se cheamă mărturisire. Abia în al patrulea rând vine cererea. Într-adevăr, încrederea ca vom dobândi cele ce cerem când ne rugăm o căpătăm numai după ce ne-am gândit mai întâi la bunătatea și iubirea lui Dumnezeu față de noi, oamenii. (Nicolae Cabasila - Tâlcuirea D-zeieștii Liturghii, p. 28-29).

Ce este „**Rugăciunea lui Iisus**”, „**Rugăciunea minții**” și „**Rugăciunea inimii**”?

„**Rugăciunea lui Iisus**” este cea mai puternică rugăciune, care este alcătuită din cuvintele „**Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă.**” Această formulă de bază originală și tradițională a variat și variază ușor, în funcție de perioada istorică și de școala duhovnicească în care s-a folosit. Cele mai frecvente adăugări, chiar dacă nu sunt singurele, sunt „Doamne Iisuse Hristoase, [fiul lui Dumnezeu], miluiește-mă [pe mine păcătosul].” Desigur că există și alte variante. În orice caz, recomandăm cea mai scurtă formă, deoarece, mai ales în zilele noastre, mintea noastră este foarte slabă – astfel încât forma mai scurtă, originală, va ajuta mintea să păstreze rugăciunea mai ușor. Regula de aur este de a nu forma niciun fel de gânduri și de a respinge orice gânduri și imagini care vin. Trebuie să fim atenți doar la cuvintele rugăciunii și să ne închidem mintea în interiorul acesteia. Ar trebui să o spunem cât mai mult – mai mult sau mai puțin în mod neîncetat – de preferință cu ajutorul unui metanier, deoarece se adună mintea mult mai bine. La început, este mai bine să spunem rugăciunea cu gura, în șoaptă (dacă nu îi distragem pe ceilalți). Șoptirea rugăciunii ajută foarte mult, mai ales atunci când cineva îndeplinește sarcini manuale. Desigur, trebuie să avem o viață spirituală normală în biserică – mărturisirea regulată fiind aspectul cel mai important aici. Un alt aspect foarte important din viața noastră spirituală este ascultarea. A fi neascultător este o modalitate sigură de a umple mintea cuiva cu o mulțime de gânduri și război demonic, care vor împiedica mult rugăciunea. „Rugăciunea mintală” (numită și „rugăciunea minții”) și „rugăciunea inimii” sunt doar două etape speciale ale rugăciunii lui Iisus. Cu darul lui Dumnezeu, dacă o persoană avansează în rugăciune, atunci rugăciunea începe să „lucreze” – adică să se rostească singură, în „mintea” persoanei. Persoana nu mai face niciun efort, dar rugăciunea se spune neîncetat prin harul lui Dumnezeu, chiar dacă persoana vorbește, mănâncă sau chiar doarme. Când spunem că rugăciunea este rostită în „mintea” unei persoane – adică „rugăciunea minții” sau „rugăciunea noetică”, spunem că rugăciunea este rostită în aspectele raționale ale sufletului adică logica și intelectul, de obicei tradus tot ca „minte”. Dacă o persoană avansează mai mult, atunci harul lui Dumnezeu coboară rugăciunea din minte în „inimă” – adică în aspectele iraționale ale sufletului – aspectul mâniilor și aspectul doritor. Apoi, „mintea” și „inimă” devin una (se unesc) – iar persoana va depăși comportamentul haotic intern al aspectelor sale și va atinge apoi o putere profundă și pașnică: bucuria și înțelepciunea conferită de Harul în unitatea sufletul acesteia. Dacă nu vom face bine rugăciunea, nu va avea rezultatele dorite, ceea ce este, desigur, de evitat. Dar să nu credeți că va avea efecte adverse – cu excepția cazurilor în care cineva face rugăciunea în timp ce are gânduri de mare mândrie, înfatuare, amăgire, căutare de minuni, lumini, îngeri etc. Căderea în amăgire sau problemele nevrotice sunt rezultatul clasic al unui suflet foarte mândru, plin de

încredere în sine. Dacă cineva se mărturisește în mod regulat, nu crede și nu acordă importanță gândurilor sale și diverselor experiențe „pseudo-spirituale” (pe care le-ar putea aduce cel rău), este foarte în siguranță. Nu vă fie teamă să vă rugați cu rugăciunea lui Iisus! (<https://ro.asceticexperience.com/>).

SINAXAR 17 IANUARIE

Sfântul Antonie cel Mare a trăit în secolul al III-lea și începutul secolului al IV-lea. Este socotit a fi întemeietorul vieții monahale, și este probabil cel mai reprezentativ ascet pentru duhul vieții călugărești. Născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc în anul 251, acest mare luminător al credinței a fost fiul unor țărani creștini înstăriți. În acest mediu a deprins calea credinței. Pe când Antonie avea 20 de ani, după moartea părinților săi, întrebându-se despre drumul său în viață, fericitul a auzit în biserica cuvintele lui Hristos: „Dacă voinști să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi” (Matei 19, 21). Antonie, punând aceste cuvinte în inima sa, și-a împărțit averea la săraci, și-a încredințat sora unei comunități de fecioare și s-a retras în singurătate. După ce s-a nevoit o perioadă într-o coliba de lângă satul natal, sub povățuirea unui ascet mai bătrân, **Antonie** s-a mutat într-un mormânt idolesc; apoi, pe când avea 35 de ani, **Sfântul Antonie** s-a mutat într-un loc numit Pispir, la marginea deșertului. Aici a locuit sfântul timp de 20 de ani, până când ucenicii săi l-au silit să părăsească acest loc, Antonie fiind aproape mort din cauza atacurilor diavolești. Acum Antonie devine deja părintele duhovnicesc al multor călugări din diversele comunități monastice din pustia egipteană, cel mai vestite fiind cele din Nitria și Sketis. După ce în anul 310 face o călătorie la Alexandria pentru îmbărbătarea creștinilor prigoșiți din cauza persecuției lui Maximin, Antonie se stabilește în 312 în adâncul deșertului, pe muntele Kolzim. Aici a rămas sfântul până la sfârșitul vieții, împreună cu doi ucenici, ne mai părăsindu-și locul decât pentru a-și vizita discipolii și pentru a doua sa călătorie la Alexandria, în sprijinul Sfântului Atanasie cel Mare, persecutat de arianiști. **Sfântul Antonie** a trecut la cele veșnice în anul 356 d. Hr. în desertul de pe malul drept al Nilului. Informațiile pe care le avem despre Sfântul Antonie sunt relatările Sfântului Atanasie, ucenicul sau, (https://ro.wikipedia.org/wiki/Antonie_cel_Mare).

Sf. Macarie cel Mare (Egipteanul) - 19 Ianuarie.

"Acesta este semnul creștinului, că oricât se nevoiește și oricât lucrează după dreptate, simte că n-a făcut nimic și, postind, zice "Acesta nu e post," iar în rugăciune stând, "Aceasta nu e rugăciune," și încă în stăruință la rugăciune adaugă, "N-am arătat deloc stăruință, ci abia încep să mă străduiesc să lucrez"; și chiar drept fiind înaintea lui Dumnezeu, el zice "Nu, eu nu sunt drept, eu nu mă nevoieșc, ci doar pun început în fiecare zi." (https://ro.orthodoxwiki.org/Macarie_cel_Mare).

